

Mở Đầu

Hạnh Phúc Bền Chặt

Tôi đặt bút viết cuốn sách này trong một dịp tình cờ, không biết tại sao vào một thời điểm nào đó, tôi luôn cảm động trước những điều nhỏ nhặt. Ví như, khi anh chìm vào giấc ngủ say, còn tôi lại vừa choàng tỉnh giấc, giữa cơn mê man mà anh vẫn không quên kéo chăn cho tôi; ví như, khi ăn cơm, anh ấy sẽ gấp thức ăn cho tôi trước theo thói quen. Những cảm động và ám áp lạ lùng này luôn khiến tôi kìm lòng chẳng dặng mà nở nụ cười. Hay như triệu chứng trung niên phát tác là vô phương cứu chữa. Nhưng vì anh, hoặc giả vì những ám áp mà anh trao, tôi đã quyết định đặt bút viết một cuốn sách. Đương nhiên rồi, cuốn sách này không phải là hồi ức đong đầy ám áp, cũng không phải là những vụn vặt của cuộc sống đời thường, mà nó là thứ được gọi bằng cái tên “Hạnh phúc”. Thứ hạnh phúc này có thể sẽ không đến quá sớm hay quá muộn, mà đến vừa đúng lúc. Tình yêu đơn giản, câu chuyện giản đơn, có lẽ bạn sẽ mang theo nụ cười, hoặc giả là những giọt nước mắt. Nội tâm của mỗi con người đều có mặt yếu đuối, có điều mọi người đều thích cất giấu tận nơi sâu thẳm đáy lòng mà thôi. Vết thương, rồi sẽ có một ngày đóng vảy, nhưng vết sẹo thì mãi luôn in hằn ở đó. Chỉ là, không có vết thương thì sao có được sự kiên cường? Thế giới mà chúng ta đang sống có tình yêu hiện hữu. Tình yêu của thế giới, ở ngay bên cạnh bạn, chỉ cần bạn bước chậm lại, là có thể chạm tới. Tình yêu là một thứ tươi đẹp có lẽ mỗi người đều từng bị tổn thương, nhưng vết thương là thứ có tính thời hiệu nhất, và chúng ta lại càng giỏi trong việc ghi nhớ hạnh phúc, lãng quên tổn thương, chẳng phải sao? Tôi tin rằng, mỗi người chúng ta đều từng được tận hưởng sự tươi đẹp của tình yêu dù cho cuối cùng có đến được với nhau, tạo dựng mái ấm hay không. Đôi khi, có được tươi đẹp trong một khoảnh khắc là đủ. Người thích hợp với bạn nhất, có thể đi bước bạn tới cuối cuộc đời, rồi có một ngày sẽ xuất hiện, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Khi đặt bút viết cuốn sách này, tôi đã định trước nó sẽ là một món quà. Tôi sẽ dành tặng nó cho người mà mười năm trước yêu tôi và mãi luôn yêu tôi kia vào buổi hôn lễ: Người đàn ông đã cùng tôi trải qua những khốn đốn khó khăn, tranh cãi, làm lành, chia tay, tái hợp. Anh của mười năm trước, quả đúng là một chàng trai trẻ đẹp. Mười năm sau, sau khi hai anh trở thành ông chú mập, cuối cùng tôi đã thành công lấy được sổ đăng ký kết hôn. Thực ra, tôi lớn hơn chú mập... rất nhiều tuổi, nhưng tôi là một đứa trẻ mãi chẳng chịu lớn, thậm chí là cố tình né tránh sự tồn tại của tháng năm. Nhiều khi, là chúng tôi cùng đều bước nhau trưởng thành.

Vào ngày hôm nay, khi tôi không muốn già đi, bất chợt tôi phát hiện ra rằng, trong mười năm anh vì tôi này, tóc anh đã bạc đi nhiều. Thảng hoặc, nhìn những

nếp nhăn nơi khóe mắt và những sợi bạc điểm nơi mái đầu anh, trong tôi bỗng nảy sinh cảm giác tội lỗi. Để đến được với nhau, chúng tôi đã phải trải qua biết bao khó khăn, khoảng cách thành thị và nông thôn, khoảng cách tuổi tác, sự cấm cản của gia đình... Thế nhưng mười năm chần chừ, kiên định, và quyết không xa rời, đã cho chúng tôi lòng tin sẽ bên nhau tới già. Cảm ơn chú mập đã luôn và sẽ mãi đi bước tôi bước về phía trước.

Tôi viết khá nhiều thứ vụn vặt, chỉ có một mục đích duy nhất, ấy chính là muốn khoe niềm hạnh phúc bé nhỏ của tôi. Tôi tin vào sự tồn tại của tình yêu, và cả sự cảm kích nữa. Cảm ơn những khó khăn trong suốt những năm qua, cảm ơn những ai đã mang tới khổ đau và niềm vui cho chúng tôi trong suốt những năm qua, cảm ơn cả lòng tin khiến chúng tôi chưa từng thay lòng đổi dạ dù thế nào đi chăng nữa. Yêu không phải là dữ dội, cũng chẳng phải là âm ỉ, mà chỉ đơn giản là “ở bên nhau”; ở bên nhau không cần nhân tố bên ngoài hay vật chất, mà chỉ có một lí do đơn thuần - lòng bao dung.

Cuối cùng, xin trân trọng cảm ơn hiệu trưởng Đàm, trong mỗi đêm tối gõ chữ, bài ca của hiệu trưởng luôn theo sát tôi. Trải qua biết bao năm tháng và sự ràng buộc như thế, cuối cùng đã cho chúng tôi sự an ổn. Tôi luôn biết rằng, điều mà tôi khao khát chỉ là thứ hạnh phúc bền chặt.

Chương 1

Đi Săn Trai Thôi

Khi viết những dòng trên, đương nhiên là tôi vẫn còn lẻ bóng một mình. Thực ra, tôi không nóng lòng muốn lấy chồng, tôi cảm thấy ở một mình thật tuyệt, thích làm gì thì làm, dù rằng không có người ở bên, nhưng chí ít thì tôi vẫn có hồi ức. Hơn nữa, tôi tận hưởng thời khắc một mình xách túi ra đi (dù tôi chưa từng đi lần nào, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới sự tưởng tượng của riêng tôi). Tôi ở trong trạng thái “một người ăn no cả nhà chẳng đói”, thế nhưng cả nhà không chỉ có riêng mình tôi, hình như phụ hoàng và mẫu hậu đã phát giác ra được âm mưu không định lấy chồng của tôi thì phải. Họ bắt đầu hạn tôi không lấy chồng, trích nguyên văn lời của mẫu hậu là: “Với cái tuổi hiện giờ của cô, hoàn toàn có khả năng tung tăng ngoài đường gây tai vạ cho người khác chứ không phải là ở nhà phá hoại tôi và cha cô”. Chao ôi, những lời nói ấy sao mà tàn nhẫn thế, chúng đã làm tổn thương sâu sắc con tim yếu mềm của tôi. Những điều này thực chẳng tính là gì, điều khiến tôi tổn thương nhất chính là tôi đã có một phát hiện mới: Rằng địa vị của tôi từ cô công chúa thuở ban đầu, trải qua ba mươi năm xâm nhập và tiến công, thuận lợi biến thành cây đinh mọc trong mắt phụ hoàng và mẫu hậu. Bạn bảo tôi phải làm sao để chịu đựng nỗi đả kích này? Tôi thường than thở rằng thời gian chẳng chịu chờ đợi một ai, nhưng

chỉ một câu nói của mẫu hậu đã hủy diệt tôi không thương tiếc: “Thời gian không chờ đợi tôi, nhưng tôi vẫn còn muốn níu kéo thời gian để tận hưởng thế giới hai người của chúng tôi cơ”. Tôi đã nhìn ra rồi, đối với mẫu hậu của tôi, khi thế giới của hai người tiến hóa thành một nhà ba người, thì ban đầu là niềm hạnh phúc lớn lao, thế nhưng chuyện hạnh phúc nhất trần đời chẳng qua là từ một nhà ba người lại được quay trở về thế giới của hai người.

Hôm qua trở về nhà, trên cửa phòng ngủ của tôi có dán một tờ giấy, không phải là hóa đơn giục nộp tiền điện nước, hay giấy giục nộp tiền thuê phòng. Trên đó chỉ có một câu hỏi với hai phương án lựa chọn, “Lấy chồng và tự sát, xin lựa chọn một trong hai”.

Cho tới giờ phút này, tôi vẫn không có gan điền đáp án... Nói thực lòng, không phải là tôi không hăng hái tranh giành, mà là thế giới biến hóa quá nhanh, chẳng phải là tôi đây vẫn chưa hiểu lẽ đời hay sao? Nếu đổi lại là bạn, bạn có dám chọn không?

Buổi tối, để chứng minh rằng mình không đuối tận giết tuyệt, mẫu hậu đã kiên nhẫn, nghiêm túc chỉ vẽ cho tôi vài con đường sáng.

“Con có thể yêu đương trên mạng, ví dụ xem mặt, trực tiếp hơn là con có thể lác điện thoại tìm bạn trên Wechat. Con biết đấy, mẹ vẫn minh lắm, những cái mà bọn trẻ làm con đều có thể thử xem sao, hiệu quả hơn là suốt ngày ru rú nơi xó nhà chờ đợi chàng trai từ trên trời rơi xuống nhiều, phải vậy không?”. Mẫu hậu là người thẳng thắn, thấy ngày ngày trung mặt lạnh với tôi, tôi không đoái hoài, nên đã dùng ngay ngôn ngữ để biểu đạt, theo tôi dịch thì chính là: con hoàn toàn có thể dùng thời gian gõ bàn phím lạch cạch, để lên mạng tán gẫu săn trai. Tôi có một câu đã suy nghĩ lâu lắm rồi mà chẳng đáng thốt nên lời, chỉ có thể nghĩ thầm: Nhưng mẫu hậu à, con gõ chữ trên máy thì được tiền, còn tán gẫu tán máy tính ấy mà, không ai cho con tiền không nói làm gì, chưa biết chừng còn bị người ta lừa tiền nữa kia (hừ hừ hừ, chỉ số thông minh của con cao chót vót, thực sự thì chưa tới nông nỗi ấy).

Chỉ có điều, đối mặt với sự nghiêm túc của mẫu hậu, tôi không dám phản kháng. Bao nhiêu năm qua, tôi đã học được cách tùy mặt gửi lời từ lâu, chúng ta phải dùng “bốn lạng hất ngàn cân”, không phải sao? Tôi vui lòng mà. “Đâu phải là con không lấy được chồng cơ chứ, bây giờ đã là thời đại số hóa rồi, con cảm thấy hoàn toàn có thể áp dụng vào vấn đề hôn nhân của mình. Mẫu hậu nghe con phân tích số liệu hiện thực này cho mẫu hậu nghe nhé. Mẫu hậu hãy nhìn cô con gái được thừa hưởng gen ưu tú của mình đi về chuyện lớn cả đời, con có lựa chọn đúng không ạ? Về giới tính, đầu tiên chúng ta phải loại bỏ một loạt, mẫu hậu không muốn con dẫn một cô nàng về nhà phải không ạ? Những kẻ chẳng nam chẳng nữ lại phải loại bỏ một loạt, mẫu hậu không muốn con dẫn một người đàn ông xung hô với con là chị em về nhà phải không? Về mặt tuổi tác,

con lại phải loại bỏ một nhóm nữa, mẫu hậu mong con lấy một người gọi mẫu hậu là chị hay là cô? Đâu phải là con không cố gắng, mà tình thế này ác liệt quá, dù thế nào thì con cũng phải tìm người phù hợp chứ nhỉ? Mà tiền đề để tìm được người phù hợp là mẫu hậu buộc phải cho con thời gian. Mua mớ rau còn phải chọn tới chọn lui, dẫu sao thì con cũng phải chọn chứ”. Cứ mỗi lần như thế, tôi lại khâm phục tài khoa môi múa mép của mình sát đất. Đúng đúng đúng, tôi biết rõ ràng rằng đây là tài năng được rèn luyện dưới sự bồi dưỡng của mẫu hậu, công lao to lớn này của bà tôi không thể cướp.

Mẫu hậu ngồi trên sô pha nghe tôi nói mà im lặng không thốt nên lời, trầm ngâm một hồi, cuối cùng bà tung đòn sát thủ: “Phản bác tôi vô ích thôi, ưu thế về mặt ngôn ngữ không thể giành được tí tẹo đồng cảm nào từ chỗ tôi đâu. Tôi, với tư cách là mẹ cô, chỉ bày tỏ một suy nghĩ, cô nhìn thấy dòng chữ in trên cánh cửa rồi chứ? Tháng này bắt đầu chấp hành. Tôi bảo này, cô có đầu óc không thế, cho dù không có đầu óc, thì khi chưa lấy được chồng, hãy nhìn Chân Chân kia kia, người ta gặp được đúng người ở độ tuổi xinh đẹp nhất”. Mẫu hậu từ sô pha đứng dậy, đi về phòng ngủ. Tôi đang muốn làm mặt quỷ, thì bà quay đầu lại, nể tình bằng hữu tôi nhắc nhở nhé, câu hỏi chọn đáp án có thời hạn cả đấy, trước sinh nhật ba mươi tư tuổi”.

Cùng với tiếng đóng cửa, là tiếng trái tim tôi tan nát, vỡ vụn dưới nền nhà. Chiêu cuối cùng luôn là chiêu lợi hại, tôi phải chịu một vạ điểm tan thương, cột máu đã nhìn thấy đáy nhưng chưa chết hẳn, chia bàn tay rờn rờn máu tươi cảm cuốn lịch bắt đầu đếm ngược...

Đằng sau mỗi con người yếu đuối luôn có một cô bạn thân không đáng tin, Chân Chân đảm nhiệm vai diễn như thế trong cuộc đời tôi.

Tôi mang tâm sự nặng nề gọi điện thoại cho cô nàng: “Tôi sắp bị đóng gói bán đi rồi, vấn đề là còn phải tự mình đi chào hàng nữa. Cô thấy chuyện này thế nào?”.

Chân Chân tỏ ra vui mừng khôn xiết, lập tức lựa ý hùa theo: “Em có thể giúp chị mát tay, dán nhãn, bán giá cao hơn, viết hạn sử dụng dài hơn? Nhưng mà nói thật nhé, em phục sát đất thủ đoạn của bác gái đấy, quá cao tay”.

Trước khi cô nàng cười rũ rượi tới độ tắc thở, tôi vẫn hỏi một câu bằng tông giọng uể oải: “Mẫu hậu của tôi đã nói rồi, cô là tấm gương sáng cho tôi noi theo, có phải là cô nên khai thật xem cô đã mua chuộc mẫu hậu tôi từ khi nào không?”. Hai người này đã lén lút kết bè kết phái, bản lĩnh đấy nhỉ? Một người ở công ty, một người ở nhà, những ngày tháng sau này tôi phải lăn lộn thế nào? Tôi phải chặt đứt mọi cơ hội tiếp xúc giữa hai người này.

“Chị vẫn chưa nhìn ra sao? Chưa bao giờ là em mua chuộc bác gái, mà là bác gái đã mua chuộc em!”, quả nhiên là Chân Chân, quả nhiên là phải đề

phòng bạn thân. Thật chẳng ngờ hai người đã vào hòa với nhau mà không toan tính lợi ích tiền bạc. (Ôi... nói mẫu hậu như vậy có phải là không tốt không nhỉ?)

“Xem mặt không phải là không thể, chỉ có điều cô muốn tôi giải quyết chuyện lớn cả đời trong thời gian ăn một bữa cơm với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ ư, tôi cá là tôi không thể ra tay tàn nhẫn với bản thân mình như thế được”. Tôi trút tiếng thở dài thườn thượt. Tất thảy những lần giả vờ ung dung đều không chống cự nổi cơn mồi mệ trong lòng. Những năm qua, tôi không muốn suy nghĩ về vấn đề này, nhưng mọi thứ tích tụ trong lòng đã biến thành gánh nặng.

Chân Chân nói: “Là chị thiếu sự khích lệ. Khi được khích lệ chị ắt sẽ ra tay được. Nếu không, chị cứ ngồi chờ người khác ra tay với mình đi nhé, mà còn là bàn tay đen tối nữa đây”.

Nỡm ọ, nói cứ như thể kinh nghiệm đầy mình vậy. Chỉ một thoáng, tôi đã bị cô nàng cảm hóa, bởi cơn buồn ngủ ập tới trĩu cả mi mắt đã giục tôi nhanh chóng thỏa hiệp với cô nàng, “Cô mau mau tới trợ sức cho tôi đi nhé. Come on baby!”. Vội vàng cúp điện thoại, tôi lăn lộn trên giường. Nhìn màn đêm, cơn buồn ngủ bỗng nhiên lặn mất tăm, màn đêm đen đặc đã bao phủ tất thảy mọi thứ, hồi ức như cơn thủy triều ập đến, cuốn trôi tôi đi.

“Khi nào em dẫn anh đi gặp cha mẹ em, anh phải trở tài nấu nướng cho họ xem mới được, phải để anh lộ diện chứ nhỉ? Anh đã nuôi con của họ lớn bằng này rồi cơ mà”, Tô Dương nhìn tôi bằng vẻ mặt trang trọng.

Thực ra, tôi thoáng hốt hoảng, “Đợi khi nào anh cưới bạch mã tới đi, em tin rằng, chẳng cần anh phải xắn tay trở tài bếp núc đâu, vẻ đẹp trai ngời ngời của anh đã đủ để lay động mẫu hậu của em rồi”. Tôi ngồi trên bậc thang cao tít, không quen nhìn anh tỏ vẻ nghiêm túc, “Nhắc nhở anh một câu nhé, bạch mã là đủ rồi, mây thất sắc gì đó khó nhìn quá, em không tin tưởng khả năng của anh lắm đâu”, dứt lời, tôi vội nhảy xuống bậc thang, chẳng biết là để né đôi tay muốn bóp chết tôi của anh, hay là không muốn anh nhìn thấy gương mặt đỏ lựng của mình nữa. Chạy được một quãng xa, tôi len lén quay đầu, ánh chiều tà kéo dài bóng anh, anh nhìn tôi với vẻ bất đắc dĩ... Bây giờ, nỗi lòng tôi kia chỉ hiển hiện một suy nghĩ. Đẹp trai thật đấy!

Trong quán cà phê, ánh nắng trải đầy nền, cơn buồn ngủ rũ mắt buổi chiều làm tôi phờ phạc trông thấy Chân Chân hùng hờn tuôn một tràng xong mới phát hiện tôi lơ đãng này giờ.

“Tình nào, tình nào, thế này có khác gì đàn gảy tai trâu đâu cơ chứ”, đem qua mắt ngủ, mắt tôi cứ mơ mơ màng màng.

Cô nàng thò đầu tới, “Được rồi, chỉ đừng trưng ra bộ mặt nhăn như khi nữa, ánh mắt này của chị thú vị ra phết đấy, nhìn ánh mắt này của chị, em quyết định tới nay sẽ dẫn chị tới một nơi. Phải nói trước là thành bại do chị cả đấy nhé. Mà chị phải làm tốt công tác bảo mật, giấu người kia nhà em nghe chưa”.

“Người kia nào?”, tinh thần buồn dưa lê bán dưa chuột không bao giờ chịu thua trước sự lười biếng, “Xem ra cô có tâm sự hả, nơi nào thế? Ừ hứ”.

“Câm miệng ngay, trông cái bản mặt buồn chuyện của chị kia. Nơi nào thì không thể nói được, cơ mà...”, Chân Chân ngưng ngưng, “Em bật mí cho chị một bí mật nhé, anh ấy chính là người mà em lượm được ở đó về đấy, nhưng mà anh ấy cứ luôn sợ em lại lượm được người nữa về”. Chân Chân bỗng chuyển đề tài, “Ồ đó chỉ toàn đàn ông thôi, mỗi người một vẻ, thế nào mà chả có người hợp với chị!”. Tôi thì là đã nhìn thấy cô nàng chảy nước miếng.

Chân Chân tên thật đương nhiên không phải là “Chân Chân”, chẳng qua là thích ăn chân gà nên mới được đặt cho cái biệt danh này mà thôi (nhưng mà tôi lấy làm nghi ngờ sâu sắc, rằng cô nàng có cái biệt danh này là vì chân chó chứ chẳng phải chân gà). Chân Chân tuổi không lớn, nhưng chẳng có vẻ gì là huênh hoang choang choác mà độ tuổi này thường có, không phách lối, ngoài lạnh trong nóng. Không phách lối, ở độ tuổi này của cô nàng, bước đến bước này đã đáng quý lắm rồi; ngoài lạnh trong nóng, trong môi trường này, phẩm chất riêng của tất cả mọi người, bao gồm cả bạn và tôi, nào có ai không ngoài lạnh trong nóng? Chỉ có điều là quá kiêu kì và thích buôn chuyện, thế nhưng giữa một rừng ưu điểm, thì hai điểm này của cô nàng hoàn toàn có thể bỏ qua. Hoặc là, tôi thích cô nàng như vậy cũng là bởi vì hai điểm quan trọng đó. Giờ thì nói về người kia nhà cô nàng, về tuổi tác thì thực ra khá xứng đôi vừa lứa với tôi, còn đối với cô nàng, thì chỉ có thể là bậc ông chú thôi. Mỗi lần ba chúng tôi ở cùng nhau, cô nàng trông có vẻ vô cùng cẩn thận, tôi đoán là e sợ chúng tôi tuổi tác xấp xỉ mà phải lòng nhau. Thế nên, chỉ cần nơi hai người họ xuất hiện, thì chắc chắn sẽ có hình bóng của tôi. Bạn thân là gì, đây chính là bạn thân tuyệt đối.

Trên thế giới này, người sốt sắng muốn bán tôi đi, ngoài cha mẹ tôi ra, thì chỉ còn lại cô nàng thôi. Lí luận của cô nàng là: “Em là hoa thơm có chủ rồi, chị có lí do gì để cô đơn lẻ bóng nữa?”.

“Những người đến đây đều là nam thanh nữ tú, thi thoảng còn có ngôi sao nổi tiếng nữa đấy. Đừng có mà chảy nước miếng nữa, phải e lệ một tí. Chị biết đấy ngôi sao nổi tiếng thì chị hãy thôi mơ tưởng đi, chị vừa mất người ta, nhưng đã chắc người ta ưng chị đấy à. Vì thế, với chị, chỉ có một nhiệm vụ duy nhất thôi, ấy chính là tìm một người đàn ông ra hôn người, dụ hấn về nhà. Em nói là dụ - về - nhà!”. Chân Chân tuôn một tràng, chưa đợi tôi tiêu hóa xong, cô nàng đã đẩy cửa bước ra.

Tôi vội đuổi theo: “Tôi đi!”.

Chân Chân chẳng buồn quay đầu lại, hươ hươ tay: “Đi thì tốt”.

Tôi ngất, cụm từ “tôi đi” ở đây có hai tầng ý nghĩa, một là biểu đạt giọng điệu, một chính là - tôi phải đi. Cái thứ có tên gọi là “đàn ông” này, bên đường đây rầy, thế nhưng, đối với tôi mà nói, trong ba năm trở lại đây, vừa có thể tán đở, lại vừa có thể ngang nhiên dẫn về nhà, chỉ có mì ăn liền mà thôi...

Cả buổi chiều tôi cứ thấp thỏm không yên, không biết buổi tối đang chờ đợi tôi là nơi như thế nào. Đường như có trai đẹp xếp thành hàng chờ tôi chọn lựa vậy, đến nổi mà tôi cứ như lạc vào cõi tiên. Hình như tôi cảm nhận được ánh mắt của sếp từ văn phòng sếp phóng tới. Nhưng hơi đâu mà quan tâm được nhiều như thế.

Trong màn đêm, cô nàng dẫn tôi tới nơi cần đến bằng vẻ mặt thần bí. Nơi này khiến tôi giật mình vỡ lẽ tại sao cô nàng lại muốn giấu người kia. Nơi mà Chân Chân miêu tả bằng nét mặt sáng rỡ, là quán bar... Hơn nữa, tôi đã biết Chân Chân lượm được “ông chủ” bằng cách nào, thì ra là tán được thật...

Quán bar giăng đèn mờ, quầy bar vừa cao lại vừa âm ỉ. Chiều cao của bồn cô nương đây có hơi đặc tộ với người xem, dù sao thì khi tôi muốn ngồi vào chiếc ghế trước quầy bar, Chân Chân đã phải kéo tôi một phen.

May mà chúng tôi đủ lớn, nhưng thực ra không phát huy được tác dụng cho lắm, bởi vì độ giọng với tôi là thứ âm nhạc rung chuyển đất trời. Môi trường ồn ào như thế này, khiến tôi cảm thấy không được tự tại. Trong tiếng nhạc, tôi phải rống lên để nói chuyện với Chân Chân: “Cô xác định là ở đây có thể tán đở trai, chứ không phải là bị trai tán đở?”. Tôi hốt hoảng nhìn đàn ông nơi này, sao tôi cứ cảm thấy họ tới đây với mục đích tán gái nhỉ.

Câu trả lời của Chân Chân hết sức thông minh, thậm chí là đúng trọng tâm: “Ai tán ai không quan trọng, quan trọng nhất là chị có thể dẫn về nhà”.

Trước khi đặt chân vào đây, tôi luôn vững tin rằng thế giới quan của tôi là đúng đắn, chứ không méo mó. Và tôi tin rằng, chỉ có Chân Chân mới vớ bở tìm được ông chủ ở nơi này. Chứ còn kẻ thất bại như tôi đây, thật không tự tin. Tôi nhắc nhở bản thân rằng, đừng để nửa kia còn chưa xuất hiện, thì tôi đã giao nộp bản thân mình vào chôn này rồi. “Tôi có lương tâm lắm, tôi không thể để một nửa còn chưa xuất hiện của tôi kia cô đơn cả đời được, phải vậy không?”. Tôi hét lên, đoạn nhìn chằm chằm vào những người đàn ông có ánh mắt chớp nhoáng kia, và cố gắng né tránh ánh mắt khinh bỉ của Chân Chân, cô nàng muốn khắc lên mặt tôi hai chữ: trạch nữ.

Chân Chân nhìn tôi chằm chặp, cười nham hiểm, “Bỏ cái thói ru rú ở nhà của chị đi, open your mind¹. Chị cứ xem như trang mạng xem mặt đưa cho chị danh sách tuyển chọn, khi nào nên ra tay thì bắt buộc phải ra tay chứ”. Trong tôi bỗng trào dâng dũng khí, tôi chạy như điên ra ngoài mà chẳng quay đầu lại thực ra tôi sợ cô nàng kéo tôi trở lại. “Khi nào nên ra tay thì bắt buộc phải ra tay, nếu quả thực không được thì ra tay đen tối. Chỉ có điều tôi cảm thấy mình cần phải

đổi chiến trường, open², từ đơn này cô dùng đúng rồi đấy, vô cùng hợp với bầu không khí hiện tại, đề xuất biểu dương”.

Chân Chân bảo rằng tôi chạy ra ngoài, tôi cảm thấy cô nàng đã miêu tả sai, là tôi đã bay ra ngoài với tốc độ của đạn đạo. Trai không săn được, nhưng vì săn trai mà phải dâng cả sinh mệnh nhỏ bé của tôi vào, thì tính đi tính lại, cá nhân tôi cảm thấy không được thỏa đáng cho lắm.

Dưới bầu trời đêm, hít thở thật sâu bầu không khí tự do, cả thế giới như lắng lại. Đối với người như tôi mà nói, thế giới như thế này mới quen thuộc, mới đáng tin. Sắc màu sặc sỡ, đi đầu thời trang, sẽ khiến tôi cảm thấy ngạt thở. Tuổi tác là vấn đề không thể tránh né, tôi gửi tin nhắn cho ông chú, nơi trả của rơi này khá đáng tin, về phần Chân Chân quay về bằng cách nào, tôi không thể quản được.

Làm xong mọi thứ, tôi bỗng cảm thấy mệt mỏi rã rời, cái mệt về tinh thần còn đáng sợ hơn mệt về thể xác nhiều. Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận từng làn gió thoảng qua dịu dàng, từ từ buông thả những yếu đuối của bản thân, cảm nhận tâm hồn vỡ vụn. Tôi nghĩ, mình không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng được xem là ngũ quan cân đối, nhìn dung mạo của tôi, không phải là người sẽ cô độc cả đời nhỉ? Chỉ có điều người mà ngũ hành của tôi thiếu kia, đang vẽ vòng tròn ở đâu nhỉ? Anh có thể tới báo danh trước không?

Lí tưởng quá đẹp tuyệt đẹp, còn hiện thực lại tàn khốc như vậy, nghĩ tới chí lớn ngút trời khi gọi điện thoại cho mẫu hậu trước lúc ra ngoài, “Mẫu thân à, hôm nay con buộc phải thành công”, tôi bỗng cảm thấy con rùng mình chạy dọc sống lưng. Chỉ mong sao đường về nhà đừng quá ngắn, thời gian về tới nhà đừng quá sớm, hôm nay mẫu hậu đã ra quy định mới, rằng trước mười một giờ là thời gian dùng để tìm trai, về sớm thì chỉ có nước đứng ngoài.

“Tôi lê bước lang thang trên con phố vắng...” là một câu thi vị biết bao, hàm chứa tính nghệ thuật biết bao, chỉ có điều khi người trong cuộc là bản thân, thì chẳng có gì thi vị cả.

Tử kính bày hàng trên phố như cũng sợ cô đơn, ánh đèn lấp lánh, không dám nhìn thẳng vào cái quạnh quẽ của buổi đêm. Không biết đã trải qua bao lâu, tôi lại đứng nơi này. Trong kí ức của tôi, con phố của ba năm về trước náo nhiệt là thế, bây giờ không có cảm giác trơ trọi, bởi khi tôi chia tay ra, Tô Dương sẽ nắm lấy tay tôi. Phút này đây, chia tay ra, chỉ có không khí băng lạnh. Tôi siết chặt áo lại. Người ở bên kia đã ngủ say giấc ở một nơi khác trong thành phố, còn tôi vẫn cứ lang thang trên con phố này. Thế giới dễ đổi thay là thế, điều tôi có thể làm, chỉ là lạnh lùng nhìn nổi cô đơn này. Tô Dương, anh ổn thật sao? Và em, cũng ổn thật sao?

Ghi chú:

1. Nghĩ thoáng lên.
2. Mở mang, khai mở.